

Sygn. akt III KK 402/22

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w sprawie **K. P. i D. W.**,
skazanych z art. 158 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k.
w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 5 października 2022 r.,
kasacji wniesionych przez obrońcę skazanych
od wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu
z dnia 15 lutego 2022 r., sygn. akt II Ka 577/21,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Sączu
z dnia 29 września 2021 r., sygn. akt II K 1297/20,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanych w częściach równych.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu wyrokiem z dnia 29 września 2021 r., sygn. akt II K 1297/20, uznał oskarżonego K. P. za winnego tego, że w dniu 10 czerwca 2020 roku w N., działając wspólnie i w porozumieniu z D. W. i jedną nieustaloną osobą w zamiarze dokonania zaboru w celu przywłaszczenia należącego do K. C. telefonu komórkowego marki [...] o wartości 3500 złotych i pieniędzy w kwocie 500 zł, bezpośrednio zmierzał do jego dokonania, w ten sposób, że kierował wobec

pokrzywdzonego groźby natychmiastowego użycia przemocy polegającej na pozbawieniu życia oraz wziął udział w pobiciu K. C., poprzez używanie przemocy polegającej na popchnięciu go w plecy, w konsekwencji czego pokrzywdzony upadł na jezdnię przed nadjeżdżającym samochód, a następnie szarpaniu za kurtkę i rzuceniu na trawnik oraz kopaniu po głowie, plecach i nogach, przez co naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub 157 § 1 k.k., w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci otarcia naskórka w okolicy jarzmowej, okolicy grzbietu nosa, okolicy skroniowej prawej, okolicy łokciowej lewej, okolic kolanowych przednich oraz okolicy śródreżcza lewego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 2 k.k., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zdecydowaną postawę K. C. i interwencję osób trzecich,

tj. przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które – na mocy art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. – wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności; ponadto, na mocy art. 41a § 1 k.k. orzekł środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonego K. C. na odległość mniejszą niż 100 m oraz zakazu kontaktowania się z pokrzywdzonym K. C., na okres 5 lat, zaś na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł wobec K. P. środek kompensacyjny w postaci nawiązki, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego K. C. kwoty 4000 złotych.

Sąd Rejonowy uniewinnił natomiast K. P. od zarzutu popełnienia przestępstwa, mającego polegać na kierowaniu wobec K. C. gróźb karalnych w dniu 10 czerwca 2019 r., za pośrednictwem komunikatora „[...]”.

Tym samym wyrokiem D. W. został uznany za winnego tego, że w dniu 10 czerwca 2020 roku w N., działając wspólnie i w porozumieniu K. P. i jedną nieustaloną osobą w zamiarze dokonania zaboru w celu przywłaszczenia należącego do K. C. telefonu komórkowego marki [...] o wartości 3500 złotych i pieniędzy w kwocie 500 zł, bezpośrednio zmierzał do jego dokonania, w ten sposób, że K. P. kierował wobec pokrzywdzonego groźby natychmiastowego użycia przemocy polegającej na pozbawieniu życia a wszyscy trzej sprawcy wzięli udział w pobiciu K. C., poprzez używanie przemocy polegającej na popchnięciu go w plecy,

w konsekwencji czego pokrzywdzony upadł na jezdnię przed nadjeżdżającym samochodem, a następnie szarpaniu za kurtkę i rzuceniu na trawnik oraz kopaniu po głowie, plecach i nogach, przez co naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub 157 § 1 k.k., w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci otarcia naskórka w okolicy jarzmowej, okolicy grzbietu nosa, okolicy skroniowej prawej, okolicy łokciowej lewej, okolic kolanowych przednich oraz okolicy śródreżcza lewego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 2 k.k., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zdecydowaną postawę K. C. i interwencję osób trzecich, tj. przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które – na mocy art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. – wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności; ponadto na mocy art. 41 a § 1 k.k. orzeczono środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonego K. C. na odległość mniejszą niż 100 m oraz zakazu kontaktowania się z pokrzywdzonym K. C., na okres 3 lat, zaś na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł wobec ww. oskarżonego środek kompensacyjny w postaci nawiązki, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego K. C. kwoty 3000 złotych.

Wyrok Sądu pierwszej instancji został zaskarżony przez prokuratora na niekorzyść K. P. w zakresie uniewinnienia od przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. We wniesionej apelacji podniósł on zarzut obrazy art. 7 k.p.k. i wniósł o uchylenie wyroku Sąd *meriti* w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Wyrok Sądu *a quo* został zaskarżony również przez obrońcę oskarżonych, który – podnosząc zarzuty obrazy przepisów postępowania (art. 5 § 2 k.p.k.; art. 7 k.p.k.; art. 410 k.p.k.), a także błędów w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a także zarzut obrazy prawa materialnego (art. 283 k.k.) – wniósł o uniewinnienie obu oskarżonych od przypisanych im w zaskarżonym wyroku występków, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie skazań i związanych z nimi rozstrzygnięć, i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, bądź

zmianę kwalifikacji prawnej i wyeliminowanie z opisu czynu rozboju, i wymierzenie kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu wyrokiem z dnia 15 lutego 2022 r., sygn. akt II Ka 577/21, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w odniesieniu do czynów przypisanych oskarżonemu w zakresie usiłowania rozboju czyny te stanowią wypadki mniejszej wagi i zakwalifikował je jako przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a następnie w miejsce orzeczonych kar – na mocy art. 283 k.k. przy zastosowaniu art. 14 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. – wymierzył im kary po roku pozbawienia wolności. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Wyrok Sądu drugiej instancji został zaskarżony kasacją przez obrońcę skazanych, który podniósł następujące zarzuty:

1. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, a to art. 457 § 3 k.p.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie;
2. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez ogólnikowe, pozbawione wszechstronnej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego odniesienie się do zarzutów apelacyjnych dotyczących naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia a w szczególności;
 - niewzięcie pod uwagę tła całego zdarzenia (konflikt między skazanym K. P. a pokrzywdzonym o dziewczynę skazanego W. K.);
 - niewzięcie pod uwagę zeznań świadka W. K. (zeznania składane przed sądem pierwszej instancji), gdzie relacjonowała swą rozmowę telefoniczną z K. C. na temat zdarzenia z dnia 10.06.2020 r. (rozmowa przeprowadzona po zdarzeniu) i pokrzywdzony opowiadając o zdarzeniu mówił jedynie o pobiciu przez skazanego K. P. i nie mówił w trakcie tej rozmowy o żadnym rozboju czy kradzieży i nie mówił o skazanym D. W. jako sprawcy pobicia;
 - niewzięcie pod uwagę faktu, że pokrzywdzony – co wyszło w toku sprawy przed Sądem – mówił nieprawdę na temat swych relacji z dziewczyną K. P. (W.K. – jak stwierdził pokrzywdzony – nawet nie znał), a także mówił nieprawdę na temat

swej obawy związanej z groźbami, jakie miał otrzymywać od K. P. a mimo tego, Sąd nie przeanalizował jego zeznań na temat zdarzenia w sposób wnikliwy i krytyczny;

- brak należytej oceny nagranej rozmowy z dyżurnym policjantem w sprawie o interwencję policji (rozmowa przeprowadzona niezwłocznie po zdarzeniu), z której wynika, że zgłaszający w oparciu o informacje uzyskane od pokrzywdzonego prosi policję o interwencję tylko w sprawie pobicia (nie ma słowa o kradzieży);

- brak należytej oceny zeznań świadka A. N. oraz S. U., którzy jako jedyni mieli widzieć pobicie pokrzywdzonego z tym, że na rozprawie sądowej A. N. zeznał, że wydaje mu się że widział jak pokrzywdzony był kopany a S. U. zeznał, że stracił pokrzywdzonego (mimo, że biegł razem ze świadkiem A. N.) z pola widzenia na 15-30 sekund i dzieliło ich od pokrzywdzonego 40 metrów a zatem w nocy, z takiej odległości wątpliwie by cokolwiek widział (z kolei pokrzywdzony zeznał, że jak się odwrócił to nie widział swych kolegów);

- brak należytej oceny roli skazanego D. W. w całym zdarzeniu w zakresie sprawstwa, na którego nie wskazuje pokrzywdzony w swych zeznaniach;

- brak należytej oceny zeznań pokrzywdzonego wraz z opinią biegłego lekarza sądowego w zakresie uszkodzeń ciała pokrzywdzonego, co winno wpłynąć również na ocenę wiarygodności pokrzywdzonego gdzie pokrzywdzony zeznał, że kopano go trzech dorosłych mężczyzn, po głowie i twarzy a kopnięć było kilkanaście i były to bardzo mocne ciosy (nie trzeba być specjalistą lekarzem, żeby dojść do konkluzji, że w takiej sytuacji pokrzywdzony miałby drastyczne obrażenia głowy i twarzy a nie kilka zadrapań, jak to miało miejsce w niniejszej sprawie - miał je w większości na rękach i nogach - powstały zapewne od przewrócenia się na jezdnię).

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów autor kasacji wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację, wniósł o ich oddalenie.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacje są oczywiście bezzasadne, co uprawniało do ich rozpoznania na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Przede wszystkim należy podkreślić, że autor kasacji kwestionuje *de facto* samą jakość uzasadnienia zaskarżonego wyroku, nie zaś nierozpoznanie któregokolwiek z zarzutów podniesionych w apelacji. Tymczasem zgodnie z art. 537a k.p.k., nie można uchylić wyroku sądu odwoławczego z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 457 § 3 k.p.k. Jak jednak akcentuje się w orzecznictwie, nadal istnieje w systemie prawa ustawowy nakaz rzetelnego rozważenia wszystkich zarzutów zawartych w apelacji (*wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2022 r., II KK 500/21, LEX nr 3369551*). Tyle tylko, że dla uwzględnienia kasacji niezbędne jest wykazanie tak rażących uchybień w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, że prowadzą one do uznania, że w istocie Sąd *ad quem* nie rozpoznał określonego zarzutu apelacyjnego, dopuszczając się obrazy nie tylko art. 457 § 3 k.p.k., ale również naruszając elementarny standard rzetelnej kontroli odwoławczej, unormowany w art. 433 § 2 k.p.k.

W rozpoznawanej sprawie taka sytuacja z pewnością nie zachodzi. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi bowiem do jednoznacznego wniosku, że Sąd ten dokonał szczegółowej weryfikacji oceny zgromadzonego materiału dowodowego i wyprowadzonych na tej podstawie przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych, czego rezultatem była zmiana wyroku Sądu pierwszej instancji na korzyść skazanych. Sąd ten przeanalizował poszczególne relacje procesowe świadków oraz skazanych i dokonał ich krytycznej analizy (s. 10-13 uzasadnienia wyroku Sądu *ad quem*). Dostrzegając występujące nieścisłości w zeznaniach pokrzywdzonego oraz rozbieżności pomiędzy relacjami bezpośrednich świadków zdarzenia (A. N. i S. U.), miał podstawy, by uznać, że dotyczą one kwestii drugorzędnych, nie zaś zasadniczych elementów zdarzenia. Przedstawiona w uzasadnieniu kasacji argumentacja, sprowadzająca się do wskazywania na konkretne fragmenty relacji procesowych świadków i występujące w nich sprzeczności stanowi próbę zdublowania kontroli instancyjnej, nie zaś do wykazania wadliwości stanowiska Sądu odwoławczego. Nie może przynieść oczekiwanego poprzez skarżącego rezultatu próba podważenia wiarygodności pokrzywdzonego poprzez wskazywanie na uczuciowe tło zdarzenia z 10 czerwca 2020 r. tj. relacje pokrzywdzonego i K. P. z W. K.. Zagadnienie to nie może także

determinować zmiany ustaleń w zakresie przypisania skazanym usiłowania rozboju. Co do tego aspektu zdarzenia Sąd odwoławczy trafnie zresztą wskazał na zamiar nagły rozboju (s. 14 uzasadnienia wyroku Sadu *ad quem*), wykluczający możliwość dłuższego przemyśliwania motywów podejmowanego działania.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążając skazanych w częściach równych.

[as]